

Славейците

Илюстрованъ вестникъ за деца и юноши

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.

Одобрениѣ и препорѣчанъ отъ М-вото на Народната Просвета съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 год.

Редакторъ: Георги Кръзовъ

ГОДИНА ВТОРА

БРОЙ 7

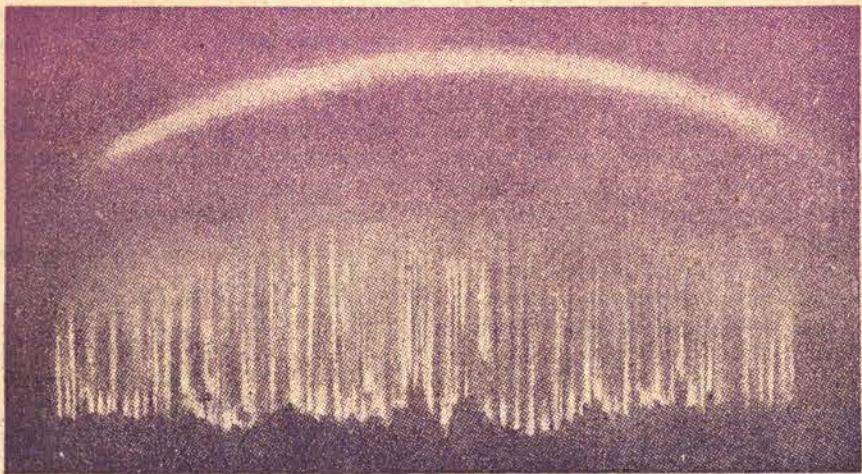
февруарий 1938

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пошенска чекова сметка № 624.

СЕВЕРНОТО СИЯНИЕ

Презъ нощта на 25 срещу 26 януарий т. г. се появи едно отъ рѣдкитѣ чудеса на свѣта. Далече на северъ блѣстѣше грамадна и чудна свѣтлина, като отъ голѣмъ и силенъ пожаръ.

ничитѣ, които прекараха на леденитѣ блокове въ арктичната област, сѣ събрали много цененъ материалъ за изучаването на това чудно явление. Северното сияние е познато още отъ старо време. Въ срѣд-



Тази свѣтлина бѣше така нареченото Северно сияние. То се явява много рѣдко въ поларнитѣ страни. Споредъ нѣкои астрономи, на всѣки 11 години, но не винаги точно на 11-тата година. Нѣкой път може да се яви въ десетата, а понѣкога въ дванадесетата година, но 11-тата година се взема като срѣдна.

Северното сияние е изучавано отъ много учени, които сѣ наблюдавали и изучавали северния полюсъ. И сега зимов-

нитѣ вѣкове, когато хората сѣ били много суевѣрни, севернитѣ сияния сѣ всѣвали ужасъ. А и днесъ има хора, които смѣтатъ, че това е нѣкакво знамение.

То, изглежда, е резултатъ на електрически и магнитни съединения. Трае нѣколко минути, но може да се задържи и по нѣколко часа, дори и цѣла нощъ.

На нашата картина е снето северно сияние така, както е наблюдавано у насъ.

БЪРЗА ТЕЛЕГРАМА

Днесъ пристигна отъ далечко Малъкъ Сѣчко.

Носи бърза и голѣма телеграма:

— Подъ снѣга сега почива слогъ и нива.

И на топло подъ земята спятъ зърната.

Тѣ сънуватъ чудно лѣто най-богато,

и въ узрѣлитѣ пшеници пѣстри птици.

Вика, припка отъ далечко Малъкъ Сѣчко:

— Слушайте, дечица мили лекокрили,

съберете се на стража да ви кажа: —

Топли дни пристигатъ вече отъ далече.

Атанасъ Душковъ

ПРАЗДНИКЪ

Пристигналъ съ ято птички изъ тайния си станъ, южнякътъ гали всичко съсъ своята топла дланъ.

И ето: цѣла зима лежала въ скрежъ и снѣгъ, земята празникъ има — тя диша жива пакъ.

Тя люлка планинитѣ отъ радостъ и любовъ и равнинитѣ кити съсъ пѣстрошитѣ покровъ.

Легни, легни въ полята и самъ ще чуешъ ти, какъ нейде въ дълбината сърдцето ѣ тупти.

какъ срѣща съ трѣпки скрити тя своя празникъ прѣвъ, какъ ври и пѣй въ тревитѣ зелената ѣ кръвь.

Асенъ Разцвѣтниковъ

НОВИЯТЪ ЛЮБИМЕЦЪ НА ДЕЦАТА



БОБИ БРИНЪ

Гениалниятъ 9-годишенъ артистъ и пѣвецъ

Боби Бринъ е роденъ въ Монреалъ, Канада. Той е най-малкото отъ четиритѣ деца на родителитѣ си. Майка му нѣкога била пѣвица. Когато Боби билъ на 2 години, семейството му се преселило въ гр. Торонто, столицата на Канада. Тукъ той за прѣвъ пътъ показалъ, че притежава чуденъ гласъ.

Една вечеръ, като продавалъ цвѣта въ едно кафене, кждето свирѣлъ оркестъръ, той се унесълъ въ музиката и когато оркестърътъ засвирилъ популярната американска пѣсенъ „Джа надъ рѣката“, Боби се претрашилъ и запѣлъ съ звѣнкия си детски гласъ. А

оркестърътъ билъ свързанъ съ радиостанцията въ Торонто. И неговата пѣсенъ се разнесла по цѣла Канада и Америка. Публиката отъ кафенето останала смаяна отъ хубавия гласъ на детето. А съдържателитѣ го ангажирали да пѣе редовно въ кафенето.

Отъ тукъ почва артистичната кариера на малкия Боби Бринъ, който за кжсо време става прочутъ.

Сега той е филмовъ артистъ въ Холивудъ. Неговиятъ филмъ „Тѣгата на славея“ се прожектира вече и у насъ. И гоѣ ще направи Боби Бринъ любимецъ и на нашитѣ деца.

ЛЪВИЦАТА И ЛИСИЦАТА

Езопова басня

Срещнаха се лъвицата и лисицата. Почнаха разговоръ.

— Какъ си, сестро лъвице? — попита лисицата.

— Много съмъ добре. Снощи добихъ едно малко лъвче.

— Само единичко ли? Боже, колко сте безплодни вие лъвоветѣ! Ако имашъ време, отбий се да надникнешъ въ моята дупка. Тя е пълна съ лисицата. Всѣка нощъ имъ принасямъ по единъ курникъ пилета. Азъ ги раждамъ по петъ-шестъ, а пкъ ти — само единичко!

— Единичко, но е лъвъ — отвърна лъвицата и си замина.

Ангелъ Каралиевъ



Григоръ Угаровъ

ДЕЦАТА СЪ ФЕНЕРИТЪ

Като се стѣмни съвсемъ, въ полето нѣмаше нито единъ човѣкъ. Само ние съ дѣдо Никола останаме въ ливадитѣ. Лѣгнали сме на единъ навилъкъ. Небето е бистро, но още нѣма много звезди. Мирише на цвѣта. Мирише снѣгъ на детелина. Дѣдо Никола е запалилъ лулата и тя свѣти подъ блѣлитѣ му мустаци, като фенеръ. Насреща се вижда балканитѣ покритѣ съ синя здрачина. Изъ единъ долъ дрѣнчатъ клопатарни и леко затихватъ въ дрѣмката на вечерята. А долу въ ливадитѣ се виждатъ наредени купи сѣно, като опнати чергила на катуни.

Дърветата шумятъ притаено. Топлиятъ лѣтень вѣтрецъ препуска леко надъ майката земя, развѣва дългитѣ мустаци на дѣдо Никола и люлѣе зеленитѣ вѣтрила на нивитѣ.

— Дѣдо? — казвамъ тихо.

— Що, пиле!

— Защо дърветата така шумятъ тая вечеръ?

— Шумятъ я — приказки разправятъ тѣ! — отврѣща дѣдо, загледавъ въ далечината, кждето пуши нашето село.

— Какви приказки, дѣдо?

— Приказки за хайдутитѣ, за свѣтулкитѣ, за звездитѣ и за коситбата!

— А ти разбирашъ ли тия приказки?

— Разбирамъ ги зеръ, какъ да не ги разбирамъ!

— Ами азъ защо не ги разбирамъ тогава?

— Защото си мѣничъкъ още. Когато порастнешъ и нахлупишъ калпака ей тѣй на една страна, като овчаринъ, засучешъ мустаци задъ ушитѣ и ти ще разбирашъ тия приказки!

— А какво разказватъ сега, бе дѣдо?

— Разказватъ приказката за свѣтулкитѣ. Тѣ били малки де-

ца на една майка. И все хубави и послушни деца. Но кжщата имъ била строшена и малка. Вечеръ, когато си лѣгали на рогозката — нѣмало мѣсто за всички. Едни отъ тѣхъ спѣли до вратата; едни въ дулапа, други на полицата. Но това не било най-лошото.

Цѣлъ день майка имъ тичала, трудѣла се и едвамъ ги изхранвала. Тѣ били всички ученици и когато си учили уроцитѣ — шумѣли като кошеръ. Когато нѣмали училище, грабвали кошничкитѣ и се прѣсвали изъ гората да събиратъ печурки. Но като завалѣлъ първиятъ снѣгъ, една зима, въ огнището нѣмало свитка огънь. Въ комина свирѣлъ вѣтърътъ, като кавалджия. Нѣколко снѣжинки весело кацнали на прозорца, като че ли искали да извикатъ:

— Ние пакъ идемъ като бѣли пеперуди, пкъ вие не ни се радватъ!

Та какъ ще се радватъ, като малкитѣ имъ нослета били посинѣли отъ студъ, а жбкитѣ имъ тракали като клопатарче-

та. Гледала майката, какъ мрѣзнатъ децата, гледала, па заплакала. Дрѣпнала кърпата надъ очитѣ си, да не видятъ малкитѣ сълзи, че били толкова добри и я обичали, та като виснатъ — не може ги усмири вече. Взела една кълчищна връвь.

— За дърва ще ида въ гората! — казала тя и излѣзла.

Отишла и не се върнала. Децата чакали цѣла нощъ и презъ цѣлия день. А когато отново замръкнали, тѣ почнали да плачатъ.

Съ голѣма мѣжа изкарали зимата. Кжде ходѣли все плачели. Пролѣтъта, като се стопилъ снѣга и капчукътъ запѣлъ край вратата, тѣ седнали около кжщата на топло. Но нѣмало мѣсто за всички. Най-малкото сѣднало близо до крушата. Една сълза капнала на земята и блѣснала като бѣло манисто. Шарена птичка подскочала по клонитѣ, но като видѣла сълзата, тя хврѣкнала и я глътнала, като капка вода. Но това не било капка вода, защото сълзата веднага почу-

кала на една вратичка. Тамъ било сърдцето. Пришепнала му нѣщо и то затупкало бързо и уплашено. Птичката хврѣкнала къмъ небето. Когато се здрачило, както сега, въ всѣка кошничка децата намѣрили по едно фенерче. Въ тоя мигъ на раменетѣ имъ израстли тѣнки крилца.

— Да търсимъ нашата майка! — викнало това мѣничкото. И тѣ литнали къмъ гората.

И до сега търсятъ майка си малкитѣ свѣтулки.

Нощта бѣше приспала вече дърветата идѣдо Никола замълча. На небето се сипѣха хиляди звезди. А надъ балкана грѣеше вечерницата. Клепачитѣ ми се притваряха като капаци и азъ съ сила ги подигахъ и гледахъ полето, въ което се плискаха лжчитѣ на широко и то приличаше на жълто езеро. Клопатаритѣ не се обаждаха. А дѣдо Никола се обърна на мекото легло и захърка. Азъ го пригърнахъ съ една ржка, хванахъ бѣлия му мустакъ и така съмъ заспалъ.